

ALEKSANDAR EROVIĆ, pevač, gitarista i menadžer benda Stari grad

Poslovni pogled sa bine

Prvo marketinško pravilo „budi različit“ ispoštovali su kad su na kontrabasu i harmonici počeli da sviraju pesme Pink Floyd-a i Stinga. Ovaj „trik“ došao je spontano, a ostale Aleksandar Erović „kupi“ na kursovima koje pohađa i iz literature koju čita ne bi li od svog benda napravio pravi mali biznis i stabilan izvor što veće zarade

IVANA RADMILAC-ĐURĐIĆ

Osnivački kapital benda Stari grad bio je kontrabas, harmonika i gitara. Povraćaj investicije ove „firme“ osnovane 1990. godine bio je minimalan – deset maraka po ortaku za veče. A ortaka su u početku bila tri. Dogurali su do sedmoru. I posle 20 sezona ne zarađuju basnoslovne sume, ali neuporedivo više nego na početku. Dovoljno da od toga lepo živi njihovih sedam porodica, ali i tonac, čovek koji se bavi ozvučenjem, vozač kombija. Posla je, manje ili više, bilo od početka, ali je sve funkcionisalo stihijski – odsviraju jednu svadbu ili proslavu firme, gosti ih zapaze pa ih kasnije i sami pozovu. Dok basista i pevač Aleksandar Erović nije rešio da od benda napravi ozbiljniji biznis i siguran mesečni prihod.

Kao jedini muzičar među japijima počeo je da ide na kurseve marketinga, odnosa sa javnošću, menadžmenta. „Baš sam pre neki dan naučio kako da se odbranim od nasrtljivih novinara“, optimističan je Erović u pogledu budućnosti Starog grada. Nije da im sad novinari ne daju mira, ali bolje da nauči da ga ne iznenadi nagla popularnost, kad jednog dana budu snimili disk sa svojom muzikom. Naučio je i kako da daje koncizne odgovore, pa je to koristio na gostovanjima na RTS-u. Dok razgovara pokušava da se seti lekcije iz

neverbalne komunikacije - gde stoje ruke kad želi da zauzme otvoren, pozitivan stav. I to će brzo da uvežba, kaže. I on i još dva momka iz benda koje je uspeo da ubedi da pođu sa njim na kurs. „Sad više nisam jedini muzičar tamo. Bunili su se naravno, ali su na kraju pristali. Svi znaju i da sviraju i da pevaju, ali moramo usavršiti i taj deo javnog nastupa, moramo međusobno što bolje komunicirati jer publika i to vidi.“

Marketing košta kao osmi član

Valjalo bi, kaže, da se malo više svi angažuju i na neumetničkom delu priče, ali ostatak ekipe još ne dozvoljava da se njihova umetnička priroda narušava tim menadžerskim kalupima. Zasad je ubedio samo svoju ženu da mu pomogne da okupi „fanove“ na Facebook-u. Koji će odatle preći na njihov sajt. A on u međuvremenu smišlja kako da što bolje pozicionira bend, u kojim medijima je najbolje da se reklamira, koliko novca odvojiti za potrebe marketinga. Kolege se ne bune, prepuste mu 20 ili 30 odsto od svake svirke i daju mu odrešene ruke da smisli, na primer, kako da se izbori sa silnim „starim gradovima“ na Internetu. Jer on bi hteo da kad se ukuca ime, njihov bend iskoči na prvom stra-

ni, ali pošto u regionu svaki drugi grad ima svoj „stari grad“, a većina njih ima i prezentaciju na Internetu, biće tu malo muke. Šta je tu je, kasno je da se menja ime, sad kad su od nastupa do nastupa, od usta do usta, u svom kraju već izgradili reputaciju. Grade je i van čačanskog kraja već 15 godina, a intenzivno od 2005. godine kad je Aleksandar uspeo da ih ubaci da sviraju na sajmu venčanja.

„Nismo bili jedini bend u igri, ali nam je mesec dana pre sajma rečeno da pripremimo što bolju prezentaciju – snimimo disk sa muzikom koju izvodimo, napravimo omote, odšampamo vizit/karte, pokrenemo sajt. Jedini smo od pet ili šest bendova položili taj test, dobili mesto na bini hotela Jugoslavija, a posle toga i na slavljima mnogih posetilaca sajma iz Beograda i širom Srbije.“ Tad je video da su ženski sajtovi posvećeni venčanjima pravo mesto za postavljanje banera jednog muškog benda. Reklame u ekonomskim časopisima i iskustvo sa proslava manjih firmi pomogli su im da dorastu za proslave većih, poput Metalca, Tetrapaka, Merkatora. Više nisu samo muški bend, jer su od pre skoro tri godine angažovali i pevačicu. Sa njom su počeli da pokrivaju još više ukusa. A mnogo pre nje, 1994. godine, podmladili su bend i proširili repertoar sa isključivo

Foto: Dušan Đorđević

starogradskeg na pop i rok zvuk koji zanimljivo zvuči kad ga odsviraju kontrabas i harmonika. „Nismo ni od koga prepisivali, svi smo kao klinci svirali u rok bendovima i sve te kombinacije žanrova i instrumenata zazvučale su nam prirodno.“

Kad su se '94. njegov mladi brat i još jedan momak pridružili bendu, imali su, kao dva opasna ropera, na raspolaganju dva instrumenta – akustičnu gitaru za koju se izbio brat i tamburicu koja je zapala školovanom violinisti koji je dotad svirao električnu gitaru i gotovo da uživo nije nikad ni video tamburu. Ali uklopili su se. Zastvirali su pesme Pink Floyd-a, Santane, Stinga. Nisu odustali od Zvonka Bogdana i kafanskih hitova. Samo ne diraju u novu srpsku produkciju, makar im taj novi talas i udvostručio honorare.

Nema vremena za svoje goste

Dosad se nijednom nije pokajao što se kao diplomirani elektrotehničar latio kontrabasa. Samo jedan dan bio je u dilemi na koju stranu da krene, da bude muzičar ili inženjer. Bio je to prvi dan na fakultetu, kad je

Ko je Aleksandar Erović?

Rođen je 9. aprila 1970. godine u Čačku

1989. završio je srednju elektrotehničku školu

Oktobra te godine upisao je Elektrotehnički fakultet u Čačku

Oktobra iste godine napustio je Elektotehnički fakultet u Čačku i posvetio se dotadašnjem hobiju – sviranju kontrabasa

Od 1990. svira u starogradskeg bendu koji četiri godine kasnije prerasta u sadašnji Stari grad

Osim kontrabasa, svira bas gitaru, tamburicu i peva

Pohađa sve moguće poslovne kurseve za koje mu se učini da mu mogu pomoći pri vođenju benda

Oženjen je, ima dve ćerke

posle dvočasa iz matematike i još jednog iz elektrotehnike shvatio da ga od onolikog kontrabasa ruka nikad nije toliko zbolela koliko od hemijske toga dana. Inače, na časove je dolazio u Beograd jer u Čačku nije imao od koga naučiti da svira ovaj instrument. Jedino što ga boli u tom muzičkom svetu jeste što od uveseljavanja tuđih gostiju, svoje ne stiže ni da ugosti. Ove godine prvi put je bio na proslavi rođendana svoje mlađe ćerke. A punila je pet godina. Ali bar je tu svaki radni dan da ustane u sedam ujutru i odvede decu u vrtić, vrati ih kući i provodi vreme sa njima. U stvari ne baš svaki radni dan, jer ako nedeljom radi, u ponedeljak u 7 glava je preteška. Ne zato što je bio pijan, već umoran. „Nikad ne pijemo previše na nastupima. Pomalo ponekad, da ispoštujemo atmosferu“, kaže. A atmosfera je uvek zanimljiva, svega se čovek sa te bine nagleda. Zato se valjda tako često i penju kod njih, svi bi nešto da otpevaju, znali - ne znali. A to ume da nervira muzičare. Onda se na primer svi, ali svi gosti na svadbi u jednom trenutku izuju bosu, pa ih do suza nasmeju. I tako ukруг. ■